USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: V. Z.**, zastoupen JUDr. Karlem Sochorem, advokátem, se sídlem Na Hradbách 2632/18, Ostrava - Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2005, č. j. OAM - 631/VL - 07 - 11 - 2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 8. 2006, č. j. 61 Az 53/2005 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Karlu Sochorovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen“stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

Jako důvody kasační stížnosti, jak lze dovodit z obsahu podání ve věci doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 4. 2007, které bylo doručeno přímo Nejvyššímu správnímu soudu 11. 4. 2007 v reakci na výzvu Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2006, č. j. 61 Az 53/2005 - 43, po stanovené lhůtě k žádosti stěžovatele ustanoveným advokátem pro řízení o kasační stížnosti, stěžovatel uvádí důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nutno uvést, že jako důvod žádosti o azyl uvedl stěžovatel v azylovém řízení obavy z jednání ze strany členů mafie, kteří ho vydírali a ohrožovali na životě a obavy o vlastní život, pokud by byl nucen vrátit se do země původu - na Ukrajinu. Na policii se nemohl obrátit, protože by musel nahlásit místo pobytu a jednoho dne by byl kvůli korupci zavražděn. Tyto okolnosti byly

v řízeních dále rozvedeny a specifikovány s tím, že stěžovatel je přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), příp. podle § 14 zákona o azylu vzhledem k jeho osobní situaci s odkazem na čl. 43 a čl. 53 „Příručky k postupům a kritériím pro určení právního postavení uprchlíků“ vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. Stejně jako v žalobě namítl porušení některých citovaných ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení („správní řád“) - ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46, a to bez příslušné konkretizace. V kasační stížnosti pak stěžovatel opakovaně odkázal na tyto důvody, kvůli kterým požádal o azyl v České republice s tím, že v zemi jeho původu mu nadále hrozí nebezpečí ze strany fyzických osob účastných v organizovaném zločinu již z tohoto důvodu, že dostal od příbuzných zprávu, že po jeho pobytu pátrají cizí osoby, jež se vyptávají jeho příbuzných a vyhrožují jim (v podání ve věci doplnění kasační stížnosti přikládá fotokopii dopisu od sestry), a že si na těchto důvodech i nadále trvá. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1, písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jeho azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005, sp. zn. 4 Azs 15/2005 nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004. V části tohoto žalobního bodu týkající se odkazů na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, nutno pouze podotknout, že se nejedná o zákonný dokument, jímž jedině jsou soudy vázány, nýbrž o nezávazný dokument doporučující povahy. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 124/2005. Obava z jednání ze strany soukromých osob („mafie“) není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 22/2004. K námitkám týkajícím se porušení citovaných ustanovení správního řádu je třeba uvést, že jsou obecné a nekonkrétní a taková neurčitá tvrzení nelze věcně projednat. V této souvislosti je nutno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 92/2005, který dostatečně osvětlil problematiku nekonkrétních žalobních tvrzení. Vadu řízení před správním orgánem podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze shledávat, pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo je se spisy v rozporu, popřípadě byly při jejím zjišťování porušeny procesní předpisy. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny.

Ohledně námitky stěžovatele, že správní orgán měl jeho osobní situaci podřadit důvodům obsaženým v ust. § 12 zákona o azylu a nikoliv ustanovení § 16 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikován jako č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS.

K námitce, že stěžovateli měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud již ve své předchozí ustálené judikatuře dospěl k závěru, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 zákona o azylu není vůbec zkoumána možnost udělení humanitárního azylu podle § 14 citovaného zákona. Pro příklad lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 414/2004 nebo rozsudek č. j. 3 Azs 208/2005 - 50.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval - je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 12. 2006, č. j. 61 Az 53/2005 - 43, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal podle obsahu spisu advokátu JUDr. Karlu Sochorovi odměnu ve výši 2400 Kč (jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění účinném od 1. 9. 2006, a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky, tj. 1 x 300 Kč za jeden úkon právní služby podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu